

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **J. K.**, IČ ..., sídlem P. 258, Ch., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. srpna 2016, č. j. KUKHK-24975/DS/2016/SR,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 5. 2016, č. j. ODP/47451-2016/crn 12302-2015/crn, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 citovaného zákona, jehož se měl dopustit tím, že:

1) dne 9. 1. 2015 v 11:49:35 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla tovární značky Hyundai, registrační značky ..., v katastru obce Kocbeře, ve

směru na Trutnov, okr. Trutnov na silnici I/37, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0008, bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 60 km/h, po odečtení tolerance měřícího zařízení +/- 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

2) dne 29. 1. 2015 v 13: 40: 42 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla tovární značky Hyundai, registrační značky ..., v katastru obce Choustníkovo Hradiště, ve směru na Trutnov, okr. Trutnov na silnici I/37, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 67 km/h, po odečtení tolerance měřícího zařízení +/- 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

Za tyto správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

Žalobce nejprve namítal, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Zaslal totiž oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se výzvu nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně měl podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, měl například opětovně předvolat řidiče k podání vysvětlení (řidič si již od té doby mohl označit schránku). Krom toho mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení s oznámeným řidičem, když mu mohl doručit oznámení o zahájení řízení fikcí nebo mohl doručovat prostřednictvím opatrovníka. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče včetně jeho bydliště.

Správní orgán I. stupně mohl k podání vysvětlení předvolat také žalobce jakožto provozovatele vozidla a vyzvat ho k označení dalších důkazů, ten přitom legitimně předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť jím ve věci nebyl nadále kontaktován. Žalobce proto nyní spolu s žalobou předložil i smlouvu o výpůjčce vozidla, kterou by byl býval předložil i správnímu orgánu v případě, že by k tomu byl vyzván. Pokud dále správní orgán uvedl, že je mu osoba řidiče známa z jeho úřední činnosti, byl pak povinen uvést, z jaké činnosti jsou mu skutečnosti známy. Svou argumentaci žalobce podpořil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129.

Žalobce tuto námitku uzavřel s tím, že vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď pravdivě uvedl, kdo jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku a až případně poté provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil jeho práva, k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 – 35.

Žalobce dále spolu s odkazem na čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod namítl, že správní orgán I. stupně neprovedl ve věci ústní jednání. Podle žalobcova přesvědčení, na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, analogicky dopadá zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a základní principy trestního řízení. Žalobce tuto argumentaci podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30.

Navíc žalobce dodal, že i pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za jeho osobní účasti, jako účastníka řízení. Rozhodnutí (ať již o přestupku, či o jiném správním deliktu) musí být podloženo důkazy (§ 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti účastníka řízení (žalobce), pak byl žalobce krácen na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení. I pokud ve věci nemělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemohla měnit na tom, že žalobce měl právo být vyzooměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34. Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně ho sice vyzooměl o konání dokazování mimo ústní jednání a o možnosti následného seznámení se s podklady dle § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně ho ve vyzoomění nijak nepoučil, že by měl právo se dokazování účastnit, a pouhé vyzoomění o seznámení s podklady nebylo pro uplatnění práv žalobce dostačující.

Poté bylo namítnuto, že správní delikty provozovatele vozidla již byly promlčeny. Správní řád ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku (§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu), avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Ve spojení s tím odkázal žalobce na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Ministerstvo dopravy v něm konstatovalo, že: „*Správní*

delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení in dubio mitius“.

Následující námitka směřovala k nedostatečnému popsání místa spáchání přestupku ve výroku č. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud bylo specifikováno pouze jako „v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“. Takto vymezený úsek je dle žalobce dlouhý cca 2 km. Přestupek se tak mohl stát kdekoliv v rozmezí dvou kilometrů a z toho důvodu nebylo místo spáchání skutku jasně specifikováno.

Nejasná byla dle žalobce i formulace výroku č. 1 téhož rozhodnutí, kdy bylo místo přestupku popsáno jako „v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“. Zde opět žalobce poukázal na fakt, že takto popsáný úsek je dlouhý 1,5 km a místo spáchání přestupku tak bylo i v tomto případě nedostatečně vymezeno, jelikož mezi dopravními značkami označujícími začátek a konec obce může být v různých úsecích jiná úprava nejvyšší povolené rychlosti.

K této argumentaci žalobce odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 45, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-39, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56.

Závěrem žalobce brojil proti tomu, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikací tak bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhl žalobce, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě stanoviskem ze dne 24. 10. 2016. Provedl rekapitulaci řízení proběhnuvšího před správními orgány obou stupňů a plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 4. 8. 2016, sp. zn. KUKHK-24975/DS/2016/SR.

K námitce, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, žalovaný uvedl, že v posuzované věci bylo zjištěno, že vozidlo měl v době spáchání deliktu řídit L. Y., nar. ..., P. 15, P. 1. Správní orgán I. stupně předvolal tuto osobu k podání vysvětlení. Všechny písemnosti, které jí zaslal na uvedenou adresu, byly vráceny s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Zásilku taktéž nebylo možno vložit do schránky či na jiné vhodné místo, proto se žalovaný následně obrátil přípisem ze dne 29. 7. 2015, č. j. ODP/82711-2015/kld 11064-2015/kld, na Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky a požádal o prověrku v evidencích cizinců. Přípisem ze dne 10. 8. 2015, č. j. MV-116418-2/OAM-2015, bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že jmenovaný L. Y. požádal Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 11. 4. 2011. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 21. 4. 2011, č. j. OAM-76/LE-BE02-BE03-2011, byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto rozhodnutí podal dotyčný žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 21. 9. 2011 řízení zastavil. Poslední údaj o pobytu výše jmenovaného v elektronické evidenci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany byl ze dne 27. 9. 2011, kdy L. Y. opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo pobytu jmenovaného tedy není Ministerstvu vnitra České republiky známo. Dle informací Cizineckého informačního systému (CIS) osoba pod výše uvedenou totožností nepobývá v současné době v ČR na základě pobytu spadajícího pod působnost odboru azylové a migrační politiky. L. Y. je veden v evidenci nežádoucích osob, obdržel správní vyhoštění platné do 31. 12. 2009. Poté se správní orgán I. stupně přípisem pod č. j. ODP/88366-2015/kld 11064-2015/kld obrátil na Policii ČR, Odbor cizinecké policie Hradec Králové, Oddělení pobytových agend, ta správnímu orgánu přípisem ze dne 21. 8. 2015, č. j. KRP-78829-1/ČJ-2015-050026, sdělila, že uvedený cizinec měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 2. 8. 2001 do 31. 7. 2004 a za účelem zaměstnání v období od 1. 8. 2004 do 10. 11. 2005 s místem pobytu Praha 5, Stodůlky, Mezi Školami 2476. Dále bylo zjištěno, že si dne 11. 4. 2011 podal žádost o azyl – I. st., kdy toto řízení o udělení azylu bylo zastaveno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 9. 2011. V současné době nemá na území České republiky povolen žádný pobytový status, ani o žádný druh pobytu nebo víza nemá požádáno. Z výše uvedeného zjištění vyplývá, že cizinec by se neměl v současné době zdržovat na území České republiky a z tohoto důvodu není znám jeho současný pobyt. Žalovaný toto stanovisko uzavřel s tím, že vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit.

K námitce týkající se skutečnosti, že správní orgán nepoučil žalobce, že by měl právo se dokazování probíhajícího mimo ústní jednání účastnit, žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně informován o ukončení dokazování a současně mu byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Mimo to byl žalobce informován o tom, že bude ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly také splněny podmínky, neboť žalobce byl včas vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu – zákon vyžaduje vyrozumět účastníka, což bylo splněno) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Důkaz listinou se provede tak, že se přečte nebo sdělí její obsah – o tomto způsobu dokazování byl rovněž informován. Dle názoru žalovaného je tento postup ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015.

K námitce, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen, žalovaný uvedl, že na základě novely zákona o silničním provozu, který byl upraven zákonem č. 230/2014 Sb., (s účinností od 7. 11. 2014), byla promlčecí lhůta nově upravena, přičemž tato úprava se vztahuje i na předmětné správní delikty.

Žalovaný se v závěru vyjádřil k námitce týkající se vymezení místa spáchání správního deliktu, kdy odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39. V návaznosti na ně vyjádřil přesvědčení, že místo spáchání bylo dostatečně popsáno a splňovalo náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhoval žalovaný žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

1. Správní orgán I. stupně obdržel dne 15. 3. 2015 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 9. 1. 2015 v 11:49:35 hodin, kdy řidič motorového vozidla tz. Hyundai, rz. ..., překročil v katastru obce Kocbeře, ve směru na obec Trutnov na silnici č. I/37 nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 60 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 10. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h

odst. 1 zákona o silničním provozu a dne 10. 6. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobce ze dne 26. 6. 2015, společnosti FLEET Control, s. r. o., IČ 24149322, s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1.

Dne 17. 7. 2015 zaslal správní orgán I. stupně výše uvedenému řidiči výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 31. 7. 2015 vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně následně zažádal o informaci ohledně údajného řidiče i odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, který na něj reagoval sdělením ze dne 10. 8. 2015, kde uvedl, že jmenovaný L. Y. požádal Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 11. 4. 2011. Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-76/LE-BE02-BE03-2011 ze dne 21. 4. 2011, které nabylo právní moci dne 28. 4. 2011, byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí dotyčný podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 21. 9. 2011 řízení zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 22. 9. 2011. Poslední údaj o pobytu výše jmenovaného v elektronické evidenci žadatelů o udělení mezinárodní ochrany je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo pobytu jmenovaného není Ministerstvu vnitra známo. Dle informací Cizineckého informačního systému (CIS) osoba pod výše uvedenou totožností nepobývá v současné době v ČR na základě pobytu spadajícího pod působnost odboru azylové a migrační politiky. Dále se správní orgán I. stupně obrátil s dotazem na Policii České republiky, Odbor cizinecké policie Hradec Králové, Oddělení pobytových agend. Policie České republiky správnímu orgánu přípisem ze dne 21. 8. 2015, č. j. KRPH-78829-1/ČJ-2015-050026, sdělila, že uvedený cizinec v současné době nemá na území České republiky povolen žádný pobytový status, ani o žádný druh pobytu nebo víza nemá požádáno. Z výše uvedeného zjištění vyplývá, že cizinec by se neměl v současné době zdržovat na území České republiky a z tohoto důvodu není znám jeho současný pobyt.

Protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti L. Y., tak dne 9. 12. 2015 přestupek ze dne 9. 1. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

2. Správní orgán I. stupně obdržel dne 31. 3. 2015 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 29. 1. 2015 v 13:40:42 hodin, kdy řidič motorového vozidla tz. Hyundai, rz. ..., překročil v katastru obce Choustníkovo Hradiště, ve směru na obec Trutnov na silnici č. I/37 nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 70 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 67 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 14. 4. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a dne 22. 6. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobce ze dne 5. 8. 2015, společnosti FLEET Control, s. r. o., IČ 24149322, s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L.Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1.

Dne 27. 8. 2015 správní orgán I. stupně zaslal výše uvedenému řidiči výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 7. 9. 2015 vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti L.Y., tak dne 22. 1. 2016 přestupek ze dne 29. 1. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Dne 26. 1. 2016 rozhodl správní orgán I. stupně usnesením č. j. ODP/28362-2015/crn 12302-2015/crn, že řízení o správních deliktech provozovatele vozidla – J. K. vedená pod číslu případů MP/28362-2015/cm a MP/35831-2015/cm, kterých se dopustil ve dnech 9. 1. 2015 a 29. 1. 2015, budou projednávána ve společném řízení, neboť tyto věci spolu věcně souvisejí, týkají se stejného pachatele a nebrání tomu povaha věci, účel řízení, ochrana práv a oprávněných zájmů poškozených.

Současně zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem řízení o správním deliktu, přičemž ho vyrozuměl o provádění důkazů mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu na den 9. 3. 2016 v 10:00 hodin a poučil ho o možnosti se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce, ani jeho zástupce, se však k tomuto úkonu nedostavili. Správní orgán poté přípisem ze dne 29. 5. 2016 znovu vyrozuměl žalobce, že dne 19. 4. 2016 bude provádět dokazování mimo ústní jednání (neboť dne 9. 3. 2016 z důvodu nemoci úřední osoby původně plánované dokazování realizováno nebylo), přičemž důkazy, které hodlá provést, přesně specifikoval. Současně znovu poučil žalobce o možnosti se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a to nejpozději do 26. 4. 2016. Ani těchto možností žalobce nevyužil. O provedení důkazů mimo ústní jednání byl dne 19. 4. 2016 sepsán protokol. Poté bylo vydáno dne 18. 5. 2016 prvoinstanční správní rozhodnutí dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, č. j. ODP/47451-2016/crn 12302-2015/crn (dále jen „Rozhodnutí“), kterým bylo žalobci za spáchání shora uvedeného deliktu uloženo zaplatit pokutu ve výši 1.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto Rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce, a vznesl také námitku promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

Žalobci byly v obou výše uvedených případech takové bezvadné výzvy zaslány a ten na ně následně reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit v obou případech L. Y., nar. ..., P. 15, P. 1. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedl žalobce, zaslal výzvy k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilky si však nikdo nevyzvedl, proto byly po úložní době vráceny zpět odesílateli s odůvodněním, že na uvedené adrese je adresát neznámý. Doručenky jsou součástí správního spisu.

Správní orgán na základě výše uvedeného uvedl, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a má tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst.

4 zákona o silničním provozu učinil v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Tomuto závěru musí krajský soud přisvědčit. S ohledem na shora uvedené informace o osobě L. Y., které měl správní orgán I. stupně k dispozici, i vzhledem ke konkrétním zkušenostem, které nabyl při doručování písemností jmenovanému na adresu uvedenou žalobci v jiných správních řízeních u něj vedených (jejich sp. zn. byly uvedeny v žalovaném rozhodnutí a jedná se např. o č. j. P/1758/2015/OS1/Hej, č. j. P/1095/2015/OS1/Číř nebo např. č. j. P/825/2015/OS1/Mich a další) správní orgán nepochybil, pokud se o další kontakt se jmenovaným nepokoušel. K tomu krajský soud dodává, že také jemu je z úřední činnosti známo, že uvedenou osobu označují jako řidiče vozidla různí provozovatelé vozidel, kteří byli shledáni vinnými ze spáchání obdobných správních deliktů, a že se jmenovanému opakovaně nedaří na uvedenou adresu doručovat (např. věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 26/2016, 30 A 33/2016 nebo 30 A 38/2016).

S ohledem na shora uvedené shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

Nelze sdílet názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku. Krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být L.Y., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní.

Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořil žalobce svou argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu i rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“* (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nsssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: *„Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“*

Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním

deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornil žalobce.

V posuzované věci správní delikty spočívaly v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Kocbeře a v obci Choustníkově Hradiště, zjištěné u obou případů automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy. Správní orgán I. stupně rozhodoval zejména na základě oznámení o přestupku Městské policie Dvůr Králové nad Labem ze dne 15. 3. 2015, č. j.: MP/28362-2015/cm 4319-2015/cm, a ze dne 31. 3. 2015, č. j.: MP/35831-2015/cm 4319-2015/cm, a fotodokumentace:

1. obrazovaný záznam motorového vozidla rz. 5E0 8734, s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 9. 1. 2015 v 11:49:35 hod, Kocbeře, silnice I/37 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 1029,3 m, časem průjezdu: 00:00:58.254 a průměrnou rychlostí 63 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,
2. obrazovaný záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 29. 1. 2015 ve 13:40:42 hod, Choustníkově Hradiště, silnice I/37 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 475 m, časem průjezdu: 00:00:24.154 a průměrnou rychlostí 70 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,

Dále vycházel z těchto podkladů: Ověřovacího listu č. 8012-OL-70335-14 Českého metrologického institutu s datem ověření 14. 11. 2014 (platnost ověření 1 rok dle vyhlášky MPaO č. 345/2002 Sb.), Ověřovacího listu č. 8012-OL-70055-14 Českého metrologického institutu s datem ověření 18. 3. 2014 (platnost ověření 1 rok dle vyhlášky MPaO č. 345/2002 Sb.), Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi městem Dvůr Králové nad Labem, IČ 00277819 a obcí Choustníkově Hradiště, IČ 00277932 ze dne 12. 6. 2013, Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi městem Dvůr Králové nad Labem, IČ 00277819 a obcí Kocbeře, IČ 00278009 ze dne 22. 7. 2013, Vyjádření Územního odboru Policie ČR DI Trutnov č. j. KRPH-597-188/ČJ-2014-051006 ze dne 31. 12. 2014 a údaje z Centrálního registru vozidel - Karta vozidla tov. zn. Hyundai, rzv. ...

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jím uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Pokud se jedná o smlouvu o výpůjčce automobilu ze dne 1. 1. 2015, předloženou žalobcem spolu s žalobou, nutno uvést, že smlouva neprokazuje faktické užívání vozu danou osobou, zejména v kontextu se zjištěními ohledně osoby pana L. Y., a ani nevylučuje výše uvedené závěry. Z obsahu předložené písemnosti nelze ověřit, že dotyčný smlouvu opravdu podepsal, tedy že se jedná o existující osobu.

Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyzooměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisů ze dne 26. 1. 2016 a 29. 3. 2016 (v podrobnostech shora). Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu

orgánu, že tato oznámení měla obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedených oznámeních správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny. Dle krajského soudu musí být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit. V případě jakýchkoliv pochybností navíc žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Nic takového se nestalo, naopak. Žalobce zůstal ve správním řízení zcela pasivní, nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

Na úplný závěr posouzení uvedeného žalobního bodu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, podle něhož správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.

Další námitka se týkala promlčení správních deliktů. Krajský soud upozorňuje, že se sice jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí, ale to nemá pro posouzení dané námitky žádný právní důsledek. Žalobce namítal, že předmětné správní delikty byly již promlčeny, neboť od jejich spáchání dne 9. 1. 2015 a 29. 1. 2015 uplynul jeden rok. Dovolával se přitom Metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“).

Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Daná problematika je upravena zákonem č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm

dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45).

V přezkoumávaném případě tedy objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětné správní delikty neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byly spáchány (v dané věci se tak stalo 9. 1. 2015 a 29. 1. 2015, jeho odpovědnost by tedy zanikla až 9. 1. 2019, potažmo 29. 1. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobce za zmíněné přestupky dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Žalobce tedy nemohl legitimně očekávat zastavení řízení, neboť metodika (byť byla účinná) se vztahovala na případy před změnou právní úpravy. Tou byla již zmíněná novelizace ustanovení § 125e zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 230/2014 Sb., kdy bylo s účinností od 7. 11. 2014 výslovně stanoveno, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby (tedy i úprava lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt).

Následující námitka směřovala k nedostatečnému popsání místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Místo spáchání přestupku ve výroku č. 1. bylo popsáno jako „*na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“*“.

Místo spáchání přestupku ve výroku 2. bylo specifikováno jako „*na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“*“.

Krajský soud předně ve shodě se žalovaným odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, který je na věc přílehlavý. V tam posuzované věci bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno jako: „*na silnici I/15 v obci Chrámce*“. S námitkou nedostatečného vymezení místa se zmíněný soud neztotožnil. Citované vymezení místa spáchání přestupku považoval za dostačující, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizoval správní orgán skutek tak, že nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48, bral v úvahu to, že v posuzované věci se jednalo o poměrně krátký úsek silnice I/15, procházející malou obcí Chrámce, ve které nejsou pojmenovány žádné ulice. Místo spáchání přestupku tedy bylo na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále plyne, že: „*Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna*

pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71).

Z výroků prvoinstančního správního rozhodnutí (jakož i následně z obsahu jeho odůvodnění) je zřejmé, že k protiprávním jednáním došlo v obcích Choustníkovo Hradiště a Kocbeře a že těmito jednáními byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Z výroku rozhodnutí je tak jednoznačné, že k daným přestupkům došlo přímo v obci, přičemž naměřená rychlost vozidla byla vztažena k obecné úpravě § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. K tomu krajský soud ještě dodává, že tato fakta byla obsažena již v Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 26. 1. 2016.

V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí jsou pak tyto skutečnosti dále rozvedeny, když správní orgán konstatuje, že: *„měřený úsek se nachází v zastavěném území obce Kocbeře, je dlouhý 1 029,3 m (směr Trutnov), a na pozemní komunikaci je označen bílým vodorovným značením. Začátek a konec obce je označen příslušnými dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS č. 12b „Konec obce“ a „měřený úsek se nachází v zastavěném území obce Choustníkovo Hradiště, je dlouhý 475 m (směr Trutnov), a na pozemní komunikaci je označen bílým vodorovným značením. Začátek a konec obce je označen příslušnými dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS č. 12b „Konec obce“.*

Žalobci tak muselo být od počátku správního řízení zřejmé, jaké přestupky jsou jeho předmětem. Ostatně ve svém odvolání žádnou pochybnost v tomto směru nevznese. Skutečnosti, že k přestupkům došlo v obcích Choustníkovo Hradiště a Kocbeře a že v daných úsecích pozemní komunikace je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, takže došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti v jednom případě o 10 km/h a ve druhém o 17 km/h, jsou tak ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí plně obsaženy.

Výroková část každého rozhodnutí jistě musí obsahovat náležitosti dané § 68 odst. 2 správního řádu. Krajský soud je vzhledem ke shora uvedenému přesvědčen o tom, že výrok prvoinstančního správního rozhodnutí všechny uvedeným ustanovením vymezené náležitosti naplňuje. Správní delikt je v něm specifikován natolik přesně, že vylučuje jeho záměnu s deliktem jiným. Obsahuje rovněž popis vlastního jednání řidiče vozidla, místo, čas a působ spáchání přestupku (nedovolená rychlost v obci). Jsou v něm uvedena příslušná právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a která konkretizují skutek, za který byl žalobci trest uložen. Obsahuje rovněž řádné označení účastníka řízení – žalobce, jakož i další náležitosti. Formulaci výroku prvoinstančního správního rozhodnutí má tak krajský soud za dostatečnou a měl by za přepjatý formalismus zrušovat žalované rozhodnutí, potažmo správní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jen proto, aby opis předmětu řízení jen více rozvedl. A to zcela bez vlivu na materiální stránku věci.

Závěrem žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že: „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem již podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Ústavním soudem bylo taktéž již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... *nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f o silničním provozu, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikатурním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti stojí.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s., žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. srpen 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.